

kvinder, hvis de er over 35 år, eller hvis faderen er over 50 år, og også, hvis der er tale om, at forældreparret bærer alvorlige kendte arvelige sygdomme?

Jeg vil gerne spørge hr. Jørgen Winther: Har hr. Jørgen Winther ikke glemt denne aldersgrænse på de 50 år, som også bør være en indikator for, hvornår man kan og ikke kan, hvis der nu skal være ligestilling? Jeg går ud fra, at det er det, der har været tilsigtet fra hr. Jørgen Winthers side.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg skal ikke bruge megen tid på hr. Jan Køpke Christensen. Hvis man har den indstilling, at udviklingen bare ikke kan standses, og at vi altid skal springe med på udviklingen, er der jo ikke megen diskussion. Jeg synes, det er lidt pudsigt at have det synspunkt.

Men jeg vil godt sige til hr. Jørgen Winther, at når vi snakker om dette med ægsortering og de alvorlige arvelige sygdomme, kan jeg i al ven-skabelighed ikke lide, at hr. Jørgen Winther bruger udtrykket: Jamen de har jo også et forfærdeligt liv. Hvem i alverden skal gøre sig til dommer over, hvad det er for et liv, andre mennesker har?

Det er ikke mere end en måned siden, at jeg var i Aalborg og besøge et hjem for stærkt handicappede og udviklingshæmmede. Jeg kunne måske godt undre mig over, at det var et godt liv, men når jeg så reaktionerne både hos de pårørende og hos de pågældende syge, var det et godt liv. Men der kunne altså godt sidde en eller anden skrivebordsgeneral, der sagde: Den slags liv er ikke gode liv.

Jeg skal nok lade være at blive plæt og minde om, at samme tankegang for årtier tilbage fandtes andre steder i Europa, men jeg må alligevel holde fast i, at når hr. Jørgen Winther bygger værdiladede ord som et forfærdeligt liv ind i denne diskussion, er der altså nogle, der skal gøre sig til vorherre og overdommer, og det er der nogle af os der ikke bryder os så meget om. Det er derfor, vi ønsker forbudet mod ægsortering, og, hvis det ikke kan komme igennem, så i alt fald en liste over de meget begrænsede situationer, den må bruges i.

Jeg synes, hr. Jørgen Winther åbner for meget, når han igen kobler det sammen med diskussionen om, hvad teknologien vil kunne gøre i fremtiden. Jeg synes, at vi både af hensyn til menneskesyn og etiske grunde, og hvad ved

jeg, er nødt til at sætte nogle grænser, og det er jo det, som Folketinget er i gang med i dag.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg skal helt undlade at kommentere hr. Jan Køpke Christensens udsagn, men jeg vil godt prøve at spørge hr. Jørgen Winther: Hvor går hr. Jørgen Winthers egen etiske grænse for, hvad han vil udsætte mennesker for? Skal den grænse hele tiden være fiktiv, hvor den enkelte læge selv træffer beslutningen? Og hvordan vil hr. Jørgen Winther selv kunne definere over for de mennesker, der får foretaget en behandling, hvad det er for nogle sygdomme, som han mener er alvorlige og af en sådan karakter, at man ikke skal sætte ægget op? Hvor går hr. Jørgen Winthers egen etiske grænse? Er den helt flydende?

Hr. Jørgen Winther var til at begynde med meget præcis, da var den helt flydende, men så kom han med en lille eftersætning. Denne lille eftersætning vil jeg enormt gerne have nogle flere ord på.

(Kort bemærkning).

Jørgen Winther (V):

Jeg vil søge at give svar på spørgsmålene. For det første, som fru Anne Baastrup er inde på: Hvor går grænsen?

Denne grænse synes jeg ikke at vi i Folketinget skal være alt for ivrige efter at drage. Det må være de enkelte forældrepar, der skal vurdere, om de ønsker et barn med den pågældende alvorlige sygdom. Det er for mig det væsentlige, og det er også en liberal grundholdning, at det mere er forældreparret, end det er statsmagten, der skal bestemme.

Men lad mig give et eksempel. Hvis man ser på den sidste nye forskning, er der nogle former for brystkræft, hvorom man ved, at hvis en kvinde har et bestemt gen, har den pågældende kvinde en risiko på 80-85 pct. for at få brystkræft senere i livet. Skal vi sige, at en sådan viden giver adgang til, at man får mulighed for at få lavet diagnostik på kromosomerne, altså ægsortering?

Her tror jeg nok, at et stort flertal i Folketinget ville sige, at det skal man ikke gøre. Jeg synes det heller ikke. Jeg synes ikke, at det skal være acceptabelt i dag, men jeg kan også skue frem i tiden og sige, at når der er gået en 5-10 år, tror jeg, at de mennesker, der til den tid sidder i Folketingssalen, vil have den holdning, at det er en